

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.954 van 25 april 2002
in de zaak A. 115.013/VII-25.433.**

In zake : Elie VERSCHRAEGE,
wonende te STEKENE,
Koebrugstraat 35

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Elie VERSCHRAEGE op 10 januari 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 13 november 2001 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 17 mei 2001 houdende het verlenen van de vergunning op proef aan verzoeker om een slachterij met bijhorende beenhouwerij, gelegen te 9190 Stekene, Koebrugstraat 35, verder te exploiteren en uit te breiden, gegrond wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. DE VLEESCHAUWER, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker exploiteert in de Koebrugstraat in Stekene een slachterij met bijhorende beenhouwerij. De inrichting ligt in woongebied. Er staan 25 woningen binnen een straal van 100 meter rond de perceelgrenzen.

Op 7 maart 1986 verleende de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan verzoekers vader een exploitatievergunning, voor een termijn van vijftien jaar. Blijkbaar gold de vergunning voor 4 varkens en 1 rund per week.

Op 7 maart 2000 dient verzoeker een milieuvergunningsaanvraag in voor de verdere exploitatie en de uitbreiding van de inrichting. Voortaan zouden per jaar 500 varkens, 500 runderen en 100 schapen worden geslacht. De aanvraag wordt volledig en ontvankelijk bevonden op 14 december 2000.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 37 bezwaarschriften ingediend, waarvan 35 identieke. Er worden gunstige adviezen verleend door het college van burgemeester en schepenen, de afdeling ROHM, de administratie gezondheidszorg en de provinciale milieuvergunningscommissie. De afdeling milieuvergunningen adviseert deels ongunstig. Op 17 mei 2001 verleent de bestendige deputatie een milieuvergunning op proef, voor een termijn van achttien maanden.

De vergunning omvat enerzijds een inrichting klasse 1, met name een slachterij voor runderen, varkens en schapen (per jaar maximaal 500 varkens, 500 runderen en 100 schapen) en anderzijds een aantal inrichtingen klasse 3 (lozen van huishoudelijk en bedrijfsafvalwater, koelinstallaties, rituele slachtingen in het kader van godsdienstbeleving, verkooppunt van producten van dierlijke oorsprong).

Er worden bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd, waaronder een maximale slachtcapaciteit, en de beperking van de aanvoer van dieren

tot maandag en woensdag van 6.00 uur tot 8.00 uur, en van het slachten tot maandag van 6.00 uur tot 14.00 uur en woensdag van 6.00 uur tot 12.00 uur.

Er wordt administratief beroep aangetekend door een groep buurtbewoners.

Volgende adviezen worden verleend:

- de administratie gezondheidszorg adviseert ongunstig;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert gunstig;
- de afdeling milieuvergunningen adviseert gunstig voor het hernieuwen van de bestaande capaciteit, en ongunstig voor het uitbreiden van de capaciteit;
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie tenslotte adviseert ongunstig.

Op 13 november 2001 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning voor de slachterij en voor rituele slachtingen in het kader van godsdienstbeleving wordt geweigerd; van de overige onderdelen van de inrichting, alle van klasse 3, wordt akte genomen van de melding ervan.

De motivering luidt als volgt :

“(…)

Gelet op het feit dat er binnen een straal van 100 m rond het bedrijf circa 25 woningen zijn gelegen; dat de dichtstbijgelegen vreemde woning paalt aan de perceelsgrenzen;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de aanvraag een beenhouwerij met bijhorend slachthuis betreft; dat gevraagd wordt het aantal te slachten dieren op te drijven tot een maximum van 1100 slachtingen per jaar, namelijk maximum 500 runderen, 500 varkens en 100 schapen per jaar; dat de exploitant momenteel vergund is voor een vijftal slachtingen per week; dat deze dus zouden oplopen tot gemiddeld 22 per week; dat dit meer dan een verviervoudiging is van de huidige verwerkingscapaciteit;

Overwegende dat de aanvraag een verhoging van meer dan 100 % van de capaciteit behelst; dat de gevraagde verandering derhalve als aanzienlijk moet worden beschouwd, zodat volgens artikel 3.2.2.2, §1 van titel II van het VLAREM de afstandsregels van artikel 5.45.1.2, §1, 1° hier toepasselijk zijn; dat voornoemd artikel de exploitatie van slachthuizen in onder andere woongebieden verbiedt;

Overwegende dat de aanvoer van dieren tussen 6.00 u en 7.30 u gebeurt op maandag en tussen 6.00 u en 7.30 u op woensdag; dat de slachtactiviteiten gebeuren op maandag van 6.00 u tot 14.00 u en op woensdag van 6.00 u tot 12.00 u;

Overwegende dat het dierlijk afval niet gekoeld wordt opgeslagen; dat bestaande slachthuizen reeds vanaf 1 januari 1998 hun dierlijk afval bij een temperatuur van 10°C moeten bewaren; dat het bloed samen met het mest van de te stallen dieren in de mestkelder wordt opgeslagen; dat het bloed evenmin gekoeld wordt opgeslagen; dat dit volgens artikel 5.45.2.2, §§ 4 en 6 verboden is; dat het slib van de vetvanginrichting maandelijks wordt opgehaald door een erkend ophaler;

Overwegende dat de vergunning op proef werd verleend om de exploitant in de gelegenheid te stellen de nodige aanpassingen uit te voeren; dat deze hoofdzakelijk bestaan uit het aanbrengen van een gedeelte van de omheining van 2 m, het verhogen van de afzuiging van de slachtruimte tot 10 m en het gekoeld opslaan van de slachtafval en bloed;

Overwegende dat tijdens een bezoek van een vertegenwoordiger van de afdeling Milieuvergunningen werd vastgesteld dat nog niet was begonnen met de uitvoering van de aanpassingswerken; dat de exploitant verklaart nog niet met de aanpassingswerken te zijn begonnen omdat hij wil wachten op de uitspraak in beroep;

Overwegende dat uit een brief van 3 augustus 2001 van het IVK-keuring Oost-Vlaanderen blijkt dat het bedrijf niet voldoet aan het koninklijk besluit van 30 december 1992 betreffende de erkenning en inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen; dat er geen adequate plaats voorzien is voor levende keuring, dat het slachtlokaal en andere noodzakelijke lokalen onvoldoende groot zijn om hygiënisch te werken, dat er geen afzonderlijk sanitair is, dat er geen afzonderlijke observatiefrigo is en de slachtlokalen buiten de slachtactiviteiten gebruikt worden als werkplaats voor de verkoop van vlees;

Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepindieners grotendeels kunnen worden bijgetreden;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de gevraagde vergunning te weigeren;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing op te heffen;
(...)"

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel doet gelden wat volgt :

“1. Geen inbreuk op art. 5.45.1.2 par I VLAREM II

Dat art. 5.45.1.2 par 1 VLAREM II stelt dat het verboden is een in 1° klasse ingedeelde inrichting volgens rubriek 45 te exploiteren waarvan de opslagplaatsen en/of bedrijfsgebouwen gelegen zijn op minder dan 100 meter van een woongebied.

Dat in tegenstelling tot hetgeen de Vlaamse Minister besluit deze bepaling niet geldt voor een bestaande inrichting en dit conform art. 3.2.1.1 VLAREM II waarin duidelijk in vermeld wordt dat de inplantingsregels in dit besluit niet van

rechtswege van toepassing zijn op bestaande inrichtingen, zelfs niet bij hernieuwing van de vergunning.

Dat in tegenstelling tot hetgeen de Vlaamse Minister voorhoudt ook art. 3.2.2.2. § 1 Vlarem II niet van toepassing is. Dat dit artikel stelt dat de voorschriften van het besluit, met inbegrip van de inplantingsregels, gelden voor onderdelen van bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 aanzienlijk werden of worden veranderd (gewijzigd, uitgebreid of toegevoegd).

Dat in casu verzoeker niet ontkent dat de slachtcapaciteit van 5 stuks (4 varkens en 1 rund) is gestegen tot maximaal 21 stuks in de week (met name maximaal 500 runderen, maximaal 500 varkens en maximaal 100 varkens per jaar).

Dat samen met de Bestendige Deputatie moet worden gesteld dat in Vlarem II de indelingsrubriek 45.1 a) alleen maar spreekt van 'slachthuizen en private slachterijen voor slachtdieren andere dan pluimvee en konijnen' en dat de slachtcapaciteit of slachtvermogen niet als indelingscriterium wordt opgegeven.

Dat er in casu aan de beenhouwerij en slachterij welke in 1986 vergund werd, wat de inplanting of de manier van werken betreft niets veranderd is, zodat de hernieuwing van de vergunning van 1986 dient beschouwd te worden als een vergunningshernieuwing van de bestaande inrichting.

Dat voor het overige op dit ogenblik verzoeker in orde is met de algemene en sectorale voorwaarden verwoord in afdeling 5.45.1 en 2 van VLAREM II, behalve de luchtafzuiging waarvoor een aannemer reeds gecontacteerd is voor de verhoging ervan van 5 naar 10 meter.

Dat deze laatste aanpassing eerder beperkt is en geenszins de opheffing van de milieuvergunning op proef kan rechtvaardigen.

Dat verzoeker derhalve art. 5.45.1.2 par I VLAREM II niet schendt”;

2.1.2. Overwegende dat in haar nota de verwerende partij het middel onontvankelijk acht omdat het onvoldoende duidelijk maakt welke rechtsregel geschonden zou zijn; dat ten gronde, zij antwoordt als volgt :

“Met de vergunningsaanvraag dd. 7 maart 2000 beoogt de verzoekende partij de hernieuwing van een reeds voorheen vergunde inrichting. Immers bij besluit van 7 maart 1986 bekam de rechtsvoorganger van verzoeker een vergunning voor de exploitatie van een beenhouwerij met bijhorende slachterij met een maximale slachtcapaciteit van 5 dieren (4 varkens en 1 rund) per week of maximaal 260 dieren per jaar.

Nu de exploitatie op 1 januari 1993 was vergund dient deze inrichting als een bestaande inrichting beschouwd te worden en zijn, naar luidt van artikel 3.2.1.1. van Vlarem II in principe de inplantingsregels van Vlarem II op deze inrichting niet van toepassing. Nochtans bepaalt artikel 3.2.2.2.§1 van Vlarem II dat voor inrichtingen die na 1 januari 1993 aanzienlijk werden of worden veranderd integraal de voorschriften voor nieuwe inrichtingen gelden, inbegrepen de inplantingsregels. Artikel 1.1.2. van Vlarem II definieert een ‘aanzienlijke verandering’ als de vergroting met meer dan 100% van de capaciteit, de drijfkracht of de perceeloppervlakte ten aanzien van de voor 1 januari 1993 vergunde toestand. Verzoeker betwist niet dat zij met de milieuvergunningsaanvraag van 7 maart 2000 beoogt haar slachtcapaciteit op te drijven van 260 dieren naar 1.100 dieren per jaar. Dergelijke vergroting van de slachtcapaciteit dient als een aanzienlijke verandering aangemerkt waardoor de inrichting niet verder beschouwt wordt als een bestaande inrichting en tengevolge waarvan alle regels van Vlarem II die voor nieuwe inrichtingen

gelden ook op verzoekers inrichting van toepassing zijn, inzonderlijk deze opgenomen in de afdelingen 5.45.1. en 5.45.2. van Vlarem II.

Naar luidt van artikel 5.45.1.2.§1 is het verboden om een slachterij (klasse 1-inrichting) te exploiteren in een woongebied.

De bestreden weigeringsbeslissing is derhalve overeenkomstig de toepasselijke reglementaire bepalingen genomen.

De vaststelling dat in de indelingsrubriek 45.1.a) ‘slachthuizen en private slachterijen’ voor slachtdieren andere dan pluimvee en konijnen de slachtcapaciteit niet als een ‘indelingscriterium’ is opgegeven doet niets terzake.

De Vlaamse regering heeft immers geoordeeld dat alle slachthuizen en alle slachterijen voor andere slachtdieren dan pluimvee en konijnen dienden ondergebracht en ingedeeld in inrichtingen van de eerste klasse gelet op de hoge graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu.

De slachtcapaciteit van het slachthuis of van de slachterijen speelt hierin geen enkele rol. De slachtcapaciteit wordt evenwel steeds opgegeven in de vergunning.

Zij zal in concreto bepaald worden onder meer in acht genomen de ligging en de infrastructuur van de inrichting, haar hinderlijkheid voor de omgeving en de van toepassing zijnde Europese, federale en gewestelijke reglementeringen. In casu bedraagt de vergunde slachtcapaciteit 260 slachtdieren, andere dan pluimvee en konijnen, per jaar en wordt een verhoging tot 1.100 slachtdieren per jaar beoogd. Dergelijke uitbreiding is aanzienlijk en heeft tot gevolg dat onder meer de inplantingsregels (verbods- en afstandsbepalingen) van Vlarem II van toepassing worden”;

2.1.3.1. Overwegende dat de verwerende partij prima facie niet kan worden gevolgd in haar betoog dat het middel onontvankelijk is omdat niet voldoende blijkt welke rechtsregel verzoeker geschonden acht; dat uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker betwist dat zijn inrichting onder de verbodsregel van artikel 5.45.1.2. van Vlarem II zou vallen;

2.1.3.2. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat zijn inrichting sedert 7 maart 1986 vergund was voor 4 varkens en 1 rund per week en dat met de onderhavige aanvraag vergunning wordt gevraagd voor 500 varkens, 500 runderen en 100 schapen per jaar; dat artikel 1.1.2. van Vlarem II bepaalt dat “een vergroting met meer dan 100 % van de capaciteit (...) ten aanzien van de vóór 1 januari 1993 vergunde situatie” een “aanzienlijke verandering” uitmaakt; dat volgens artikel 3.2.2.2, § 1, van Vlarem II voor onderdelen van de bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 aanzienlijk werden of worden veranderd “integraal” de voorschriften van Vlarem II voor nieuwe inrichtingen, “met inbegrip van de inplantingsregels” gelden; dat volgens artikel 5.45.1.2., § 1, 1° het verboden is om inrichtingen van klasse 1, ingedeeld in rubriek 45, te exploiteren in woongebied; dat de inrichting waarvoor verzoeker de vergunning vraagt een inrichting uitmaakt die overeenkomstig rubriek 45 van de indelingslijst is ingedeeld in klasse 1 en dat zij is gelegen in woongebied; dat dienvolgens, prima facie, de verwerende partij terecht

lijkt te hebben geoordeeld dat de verbodsbepaling van artikel 5.45.1.2., § 1, 1°, van Vlarem II op verzoekers inrichting toepasselijk is; dat verzoeker met zijn uiteenzetting geenszins het tegendeel aantoonst; dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van artikel 51, § 1, van Vlarem I; dat hij dat middel adstrueert als volgt :

“Dat conform art. 49 §1 4° Vlarem I weliswaar elk natuurlijk persoon die ten gevolge van een vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, beroep tegen de in eerste aanleg genomen beslissing over milieuvergunningsaanvragen kan indienen.

Dat men in casu uit het ingestelde beroep bij de Vlaamse Minister van leefmilieu (...) niet eens kan opmaken wie nu juist het beroep heeft ingesteld.

Dat het ingestelde beroep blijkbaar als een petitie is opgesteld, waarbij men bij de inwoners van Klein Sinaai om een handtekening is gaan bedelen, doch nergens blijkt uit het beroep welke rechtstreekse hinder de diverse ondertekenaars dan wel elk zouden ondervinden door de hernieuwing van de vergunning van de reeds 40 jaar bestaande inrichting!

Dat daarenboven deze hinder persoonlijk moet zijn.

Dat nergens in het beroep wordt uiteengezet waaruit hun persoonlijke rechtstreekse hinder dan wel bestaat laat staan dat ze één van de omwonenden zijn!

Bovendien moet hier toch wel onderstreept worden dat het hier een kleinschalige slachterij betreft, waarbij slechts 2 dagen geslacht wordt met name maandag en woensdag. Dat de aanvoer per slachtdag beperkt is tot maximaal 5 aanvoeren door middel van een tractor gedurende ongeveer 2 uren per week! Dat de eventuele hinder hiervan totaal verwaarloosbaar is.

Dat indien het beroep dient te worden toegewezen aan de heer HEYE André, wonende aan de Koebrugstraat 21 te Stekene, er toch moet opgemerkt worden dat deze woont op ongeveer 100 meter van de beenhouwerij-slagerij van verzoeker. Dat er derhalve gelet op de kleinschaligheid van de exploitatie van verzoeker de vermeende hinder van de heer HEYE niet ernstig kan genomen worden!

Dat het ingestelde beroep derhalve als onontvankelijk diende te worden afgewezen door de Vlaamse Minister”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop volgend antwoord geeft :

“(…)

Artikel 51, §1, van Vlarem I organiseert (...) een beroepsmogelijkheid ten voordele van bepaalde personen en instanties tegen in eerste aanleg door de bestendige deputatie genomen beslissingen. In de mate dat het middel enkel deze bepaling viseert lijkt het de rechtens vereiste feitelijke grondslag te ontberen. Immers werd een beroep ingesteld bij de Vlaamse regering tegen de beslissing van de bestendige deputatie dd. 17 mei 2001 door een natuurlijke persoon die ten gevolge de exploitatie van verzoekers inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden.

Het beroepsschrift van 12 juni 2001 werd door 24 natuurlijke personen genaamtekend waaronder HEYE André die woonachtig is te 9190 Stekene, Koebrugstraat 21. Het is dit beroep dat de bestreden beslissing onontvankelijk

bevond en waardoor derhalve de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu gevat werd om in tweede aanleg te beslissen over de milieuvergunningsaanvraag. Het is noodzakelijk doch voldoende dat minstens een der natuurlijke personen, vermeld in artikel 49, § 1, 4°, beroep instelt opdat de aanvraag aanhangig wordt gemaakt bij de Vlaamse regering en aldaar in tweede aanleg wordt beoordeeld.

Dat het geschrift dd. 12 juni 2001 geen petitie doch wel een beroepschrift is blijkt afdoend uit de in dit schrijven gebruikte terminologie, o.a. 'formeel beroep in deze zaak in te stellen omwille van volgende redenen (...)' en in fine van dit schrijven : 'Wij vragen dan ook dat de toegestane uitbreiding ingetrokken wordt (...)'.

In het beroepschrift halen de beroepindieners waaronder HEYE André aan dat de situatie in het dorp als gevolg van de uitbreiding (en gebeurlijk toekomstige uitbreidingen) totaal onleefbaar wordt en dat er 'reeds heel wat klachten (zijn) omtrent geur- en lawaaihinder (o.a. lawaai van camions, dieren en hogedrukreiniger en de geur van ontsmettingsproducten) (...) (zijn) en dat de 'vervuiling van het afvalwater, het bloed en de andere afvalstoffen' reeds een belangrijke hinder zijn voor het leefmilieu met een significante toename van insecten en ongedierte tot gevolg. Kortom de beroepsindiener HEYE maakt meer dan duidelijk dat hij als gevolg van de voorgenomen exploitatie van de uitgebreide slachterij heel wat rechtstreekse hinder te verwachten heeft. Dit lijkt evenmin onlogisch nu hij op minder dan 100 meter woont van de inrichting (de verzoekende partij spreekt dit niet tegen doch lijkt dit enigszins te minimaliseren, met name 'op ongeveer 100 meter van de beenhouwerij-slagerij) en nu uit de bestreden beslissing blijkt -en hierin door verzoeker niet tegengesproken- dat (zich) in een straal van 100 meter rond het bedrijf circa 25 woningen gelegen zijn waaronder vele woningen van andere beroepindieners";

2.2.3. Overwegende dat het administratief beroepschrift is ondertekend door 23 personen met vermelding van hun adres, waarop als eerste staat vermeld André HEYE, wonende te Stekene, aan de Koebrugstraat 21, terwijl de inrichting is gelegen in dezelfde straat op het nummer 35; dat de verwerende partij het beroep uitdrukkelijk heeft behandeld als een beroep ingediend door André HEYE; dat verzoeker geen argument aanvoert tegen het ontvankelijk bevinden in hoofde van één van de ondertekenaars van een door een groep natuurlijke personen ondertekend beroep; dat artikel 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 alsook artikel 49, § 1, 4°, van Vlarem I in de mogelijkheid voorzien van een administratief beroep voor "elke natuurlijke of rechtspersoon die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden"; dat in het beroepschrift een reeks argumenten worden aangevoerd inzake hinder die door de inrichting zou worden veroorzaakt; dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat het jaarlijks slachten van 500 varkens, 500 runderen en 100 schapen in een inrichting op minstens "ongeveer" 100 meter van de woning van André HEYE aan laatstgenoemde rechtstreeks hinder kan veroorzaken; dat de vraag of die hinder beperkt is of beperkt kan worden binnen aanvaardbare grenzen, tot de

beoordeling ten gronde van het beroep behoort; dat verzoeker de ontvankelijkheid van het administratief beroep lijkt te verwarren met de beoordeling ten gronde; dat, opdat het administratief beroep ontvankelijk zou zijn, het volstaat dat de beroepindiener rechtstreeks hinder kan ondervinden; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van “algemene rechtsbeginselen”; dat in een eerste onderdeel hij de schending aanvoert van “de motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel”; dat hij desbetreffend doet gelden dat in het bestreden besluit wordt gesteld dat het beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, terwijl die beslissing uitging van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat, voorts, in hetzelfde onderdeel verzoeker kritiek geeft op de in het bestreden besluit opgenomen milieu-hygiënische motieven; dat in het tweede onderdeel verzoeker zich erover beklagt dat geen onderscheid zou zijn gemaakt tussen de slachterij en de beenhouwerij;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het eerste onderdeel antwoordt dat de vermelding in het bestreden besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen in plaats van die van Oost-Vlaanderen louter berust op een materiële vergissing, die verzoeker in geen enkel opzicht heeft geschaad; dat, voorts, zij in essentie stelt wat volgt :

“In de bestreden beslissing zijn meerdere overwegingen opgenomen op grond waarvan de minister van oordeel was geen vergunning voor de exploitatie van een slachterij te kunnen verlenen. Het doorslaggevend motief is echter gelegen in de vaststelling dat met de aangevraagde milieuvergunning een aanzienlijke verandering van de bestaande inrichting wordt beoogd waardoor de inrichting onderworpen wordt aan de verbods- en afstandregels van artikel 5.45.1.2.§1, 1°, van Vlarem II en diens gevolg binnen een woongebied niet kan vergund worden. Alle andere weigeringsmotieven (geen opslag en bewaring dierlijk afval en bloed - geen adequate plaats voor levende keuring, onvoldoende oppervlakte slachtlokaal, geen afzonderlijk sanitair en geen observatiefrigo) zijn niet alleen van subsidiaire aard doch volledig als overtoollig te beschouwen. Immers, zelfs in de hypothese dat de slachterij op milieuhygiënisch vlak aan alle vereisten zou voldoen, dient hoe dan ook de vergunning van een slachterij binnen een woonzone geweigerd.
(...)”;

dat, wat het tweede onderdeel betreft, zij doet gelden :

“Dit onderdeel van het derde middel mist de rechtens vereiste feitelijke grondslag nu het bestreden besluit enkel weigert de gevraagde slachterij te

vergunning. In de tweede paragraaf van artikel 3 van de bestreden beslissing wordt echter wel akte genomen van de melding van een verkooppunt van producten van dierlijke oorsprong (beenhouwerij) met de noodzakelijke bijhorende koelinstallaties. De aktenaam van deze melding geldt echter als vergunning zodat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou de exploitatie van de beenhouwerij middels het bestreden besluit geweigerd zijn”;

2.3.3. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij terecht doet gelden dat de materiële vergissing in de aanduiding van de provincieraad verzoeker niet heeft geschaad; dat, voorts, bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij niet anders kon dan de vergunning te weigeren om reden van de ligging ervan in woongebied; dat dienvolgens de kritiek die verzoeker uit op andere weigeringsmotieven kritiek inhoudt op overvloedige motieven, die niet tot de vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat, wat het tweede onderdeel betreft, verzoekers inrichting zonder de geweigerde slachterij, enkel nog inrichtingen van klasse 3 bevat, waarvoor een melding door de exploitant volstaat om het recht op exploitatie te doen ontstaan; dat in artikel 3, § 2, van het bestreden besluit akte werd genomen van de melding door verzoeker van de klasse 3-inrichtingen, waaronder de beenhouwerij; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig april tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.